

РЕШЕНИЕ

№ 339

гр. София, 12.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 19.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **8003** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Д. Б. Т., ЛНЧ [ЕГН] чрез адвокат Г. М. /САК/, подадена на 10.08.2023г., подадена чрез Системата за сигурно електронно връчване срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-001872/20.04.2023г. по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и са отнети 2 бр. Рег.табели №ХН1866. Излага твърдения за неправилност и незаконосъобразност на оспорената ПАМ, като постановена в нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения, изразяващи се в издаването на ЗПАМ преди изтичане на срока за възражения по АУАН и липсата на осигурен преводач при извършената проверка. Оспорва компетентността на органа, издал заповедта. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед за прилагане на ПАМ.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адвокат Г. М., който поддържа жалбата. Претендира присъждане на съдебни разноски по списък. В дадения от съда срок представя писмени бележки.

Ответникът – полицейски инспектор към СДВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не се явява, не се представлява.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото

доказателства, намира следното от фактическа страна:

Видно от представените доказателства на 18.04.2023 г. в 23.10 ч. в [населено място] по [улица]от [улица]към [улица]нигерийският гражданин Т. Д. Б. управлява собствения си лек автомобил „М.“ с рег. № ХН1866, като срещу №249 е спрял за проверка, при която отказва да му бъде направена проверка с техническо средство Drag T. 5000 №0007 за употреба на наркотични вещества или техните аналози, за което му е издаден талон за медицинско изследване № 0009426 за ВМА. Съставен е АУАН № 2490026/19.04.2023г. на Т. Д. Б. за извършено административно нарушение на чл. 174, ал. 3, чл. 162, ал. 2 и чл.100, ал.1, т.2 от ЗДвП.

При тази фактическа обстановка на основание чл.171, ал.1 от ЗДвП е наложена обжалваната принудителна административна мярка със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №23-4332-001872/20.04.2023г. по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП, издадена от Р. Б. Н. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и са отнети 2 бр. Рег.табели №ХН1866.

Като доказателства по делото са представени: АУАН № 2490026/19.04.2023г. издаден от мл. автоконтрольор при ОПП СДВР; ЗППАМ №23-4332-001872/20.04.2023г.; Талон за изследване № 0009426; Докладна записка от 18.04.2023г.; Справка картон на водача Т. Д. Б.; Наказателно постановление №23-4332-007410 от 26.04.2023г., Заповед рег. № 513з-1618/ 26.02.2018г. на Директора на СДВР; Заповед № 8121з-1524/09.12.2016г., и Заповед № 8121з-1496/06.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи. От страна на жалбоподателя като приложение към жалбата е представено уверение №254 от 10.08.2023г. от ректор на ТУ С., факултет Компютърни системи и технологии, съгласно което Д. Б. Т. е записан през 2019/2020 учебна година в специалност „Компютърни науки и инженерство на английски език“, обучавал се е един семестър на учебната 2019/2020г., като от учебната 2020/2021година до момента е прекъснал студент, като обучението е било осъществяване само на английски език.

По искане на жалбоподателя в качеството на свидетел е разпитана С. Н. К., която заявява, че е била в лекия автомобил на жалбоподателя по време на проверката. Твърденията ѝ са, че Т. Д. Б. не разбира български език – говори само нигерийски и английски език, а свидетелката не е превеждала, защото не знаела добре английски език. Според нея Б. не е разбрал за какво го проверяват органите на МВР, които извършили проверката предимно на български език.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая оспорената заповед е издадена от

полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР, упълномощен със заповед №513з-1618/26.02.2018г., поради което и предвид приложените заповеди: №8121з-1524/09.12.2016г., издадена от зам. Министър на вътрешните работи, съгласно заповед за заместване №8121з-1496/06.12.2016г, с която на СДВР е определено да осъществява контрол по ЗДвП и Заповед №513з-1618/26.02.2018г., издадена от директор на СДВР, с която са определени длъжностни лица от СДВР, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл.171, т.1, т.2, т.2а, т.4, т.5, буква „а“ и т.6 от ЗДвП, сред които именно са полицейските органи по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, съдът приема, че противно на аргументите в жалбата, е налице материална компетентност на издателя ѝ.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал.2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. Не се констатира и допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Съдът намира за недоказани твърденията на жалбоподателя, че не е разбрал какво се изисква от него, а именно да му бъде направена проверка с техническо средство за употреба на наркотични вещества или техните аналози.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози - за срок от 6 месеца до една година;

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. В случая, противно на изложеното в жалбата, мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на посочената по-горе дата и място жалбоподателят Д. Б. Т. е отказал да бъде проверен с техническо средство за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Жалбоподателят не ангажира доказателства за опровергаване на тези констатации, на жалбоподателя е връчен редовно талон за изследване, но липсват доказателства същият да е дал кръвна проба.

Описаното в заповедта фактическо основание за издаването ѝ представлява правопораждащия юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт.

Следва да се посочи, че АУАН е официален удостоверителен документ по смисъла

на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК и обвързва съда с материална доказателствена сила, по отношение на така констатираните факти. Предвид последното, при липса на надлежно инициирано оспорване от страна на жалбоподателя по реда на чл. 193 от ГПК на цитирания АУАН, същият обвързва съда да приеме за доказани фактите, удостоверени в него. Съдът намира, че жалбоподателят с представените от него доказателства, не опроверга както формалната доказателствена сила, с която съгласно чл.189, ал. 2 от ЗАНН се ползва АУАН, така и изложените в него фактически констатации относно установеното с него управление на автомобила. Изложеното от жалбоподателя твърдение, че не е разбрал в какво се състои проверката поради незнание на български език, не намира опора в доказателствата и се приема като защитна теза, поради което съдът го приема за неоснователно и недоказано. Видно от докладна записка от 18.04.2023г., неразделна част от АУАН, лицето е дало проба за алкохол, която е дала отрицателен резултат, но същото е отказало да даде проба за наркотични вещества и техни аналози. Следователно жалбоподателят е разбрал за какво се извършва проверката.

Обстоятелството, че лицето се е обучавало в Технически университет С., факултет Компютърни системи и технологии за един семестър през учебната 2019/2020г., като занятията са провеждани на английски език не обосновава категоричен извод, че лицето не владее/ разбира български език, най-малкото защото уверението е за период /зимен семестър на уч.2019/20г./, значително предхождащ датата на извършване на проверката от органите на МВР /19.04.2023г./.

Съдът не споделя доводите в жалбата, че административното производство е опорочено от съществено процесуално нарушение, изразяващо се в това, че жалбоподателят не е български гражданин и издаването и връчването на АУАН и НП е осъществено без да има осигурен преводач. Съгласно сочената като нарушена разпоредба на чл. 14, ал. 2 АПК лицата, които не владеят български език, могат да се ползват от родния си или от друг, посочен от тях език. В тези случаи се назначава преводач. Видно от посочената разпоредба, преводач се назначава не на всеки чужд гражданин, а само когато същият не владее български език. В случая, процесното НП, както и АУАН, са подписани от адресата без отбелязване от негова страна, че не разбира написаното, че не владее български и че желае да му се назначи преводач. Няма данни по делото водачът на МПС да е твърдял, че не владее български език и да е поискал назначаване на преводач. Същият е подписал процесната заповед, талона за медицинско изследване, всички издадени на български език. При това положение и доколкото лицето не е възразило при връчване на оспорваната заповед, следва да се приеме, че правото му защита не е нарушено, още повече, че в хода на съдебно производство по обжалване същият е представляван от надлежен процесуален представител– адвокат.

Посочената мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца е изрично предвидена в разпоредбата на чл.171, т.2а, б.“б“ от ЗДвП, която следва да бъде наложена на водача на МПС. По делото е безспорно установено, че Т. Д. Б. е отказал да бъде проверен с техническо средство за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Изпълнени са необходимите предпоставки, за да бъде наложена конкретната принудителна административна мярка. В случая административните органи действат при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не подлежи на преценка при реализиране на предпоставките за това.

Останалите възражения, посочени в жалбата не следва да се обсъждат от настоящия

състав, тъй като същите са относими в производствата по обжалване на наказателни постановления, решения, предупрежденията, резолюциите и електронните фишове съгл. Раздел V от ЗАНН, а не по реда на Глава десета, раздел I от АПК.

Поради изложеното съдът намира, че оспорваната ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 67 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Б. Т. чрез адвокат Г. М. /САК/ срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-001872/20.04.2023г. по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП, издадена от Р. Б. Н.– полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и са отнети 2 бр. рег.табели ХН1866.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: